Одна тільки мова в мого милодана

Одна тільки мова в мого милодана,
Що немає на світі такої, як я.
А в самого на думці не краса, а придане,
Та худоба, та гроші, та земелька моя.

Бо він садить садок ради слив-ягідок
І викохує бджіл, щоб добути медок,
А за грішми хоч завтра на край світу дремене
Тож ізвідки у нього ще й кохання до мене?

Кохання твоє — то тільки завдаток,
Щоб за нього узяти мій грунт і мій статок.
Ти хитрий, це правда, я ж не хитра — обачна.
Тож нехай тобі інша за це буде вдячна.

Ти — неначе той дуб, що коріння згнило,
Ти — зотліла кора або всохле стебло:
Як без зашморгу путо, не пристав ти до мене!
От якби ти й від інших те дістав, що від мене!